

1970'ten Bir Gün

Saatine yeniden baktı. Daha ikinci dersti. Sanki birileri olayları ağır çekim oynatıyor gibiydi. Bir bitse diye geçirdi içinden, evimi özledim. Aslında başarılı çocuktur ben bilirim. Ama bu gün özeldi onun için. Doğum günüydü. Akşam halası, babaannesi, dedesi, teyzesi, kuzenleri, anneannesi... nerdeyse bütün akrabaları gelecekti. Böyle bir günde kim okulun bir an önce bitmesini istemezdi ki? Ona göre uzun bir süre geçtikten sonra yeniden saatine baktı. Ama bu imkânsızdı. Bir dakika bile geçmemişti. Zamanın durduğunu düşündü. Onun bu haline ben de üzüldüm. Ben de artık okulun bitmesini istiyordum ama elden ne gelir ki? Saatinden kafasını kaldırdı. Öğretmenine baktı. Öğretmen bir olasılık problemi çözerken donup kalmıştı. En yakın arkadaşı Kıvırcığı dürttü. “Bak!” dedi “Öğretmen donmuş.” Sonra: “Çok komik.” dedi. Kıvırcık tepki vermeyince bozulup döndü ki ne görsün?

Herkes donmuş. Bu bir rüya olmalıydı. Tabi. Saat geçmeyince uykusu gelmişti. Ama her şey gerçek gibiydi. Bu bir rüyaya hiç benzemiyordu. Dışarı çıktı. Lavaboya gitti. Musluğu açtı. Hayır! Akmıyordu. Ben de onun gibi görünce uzun bir ıslık çaldım. Koşarak diğer sınıflara baktı. Şaşırdı. Bütün sınıflar da donmuştu. Müdürün odasına gitmeye karar verdi. Kapıyı ilk kez çalmadan, utanıp sıkılmadan girdi içeri. Müdür de yeni bir evrağı imzalarken donmuştu. Bir müddet orada o da dona kaldı. Sonra fırsatı kullanmayı düşünerek çantasını aldığı gibi okuldan dışarı çıktı. Bir baktı ki her taraf yeşillik. Ve okulun önündeki üç apartmanlı site de yok. Sadece tek tük iki katlı evler var. Önce benim aklıma geldi. Okula baktım. Aa! Okulun eski halinden eser yoktu. İsmi de farklıydı. Sinanpaşa İlköğretim Okulu. Bu da neydi? İyice şaşırdı. Heyecan içinde evine doğru koşmaya başladı. Kalbi küt küt atıyordu. Normalde evi olan yere geldi. Kafası iyice karışmıştı dorusu. Ortada o on beş katlı Manolya apartmanı yoktu. Sadece minik bir ev vardı. Kapıyı tıklatmak istedi. Tam tıklatırken kapı büyük bir gıcırtyla açılıverdi. Aa bu nasıl olmuştu? Ev sahibi kapıyı nasıl açık bırakmıştı? Hırsız gelir diye korkmuyor muydu? O sırada yaşlı biri “Kimsin evladım?” diye çekingen bir sesle sordu. Sonra: “Neden hu hu demeden giriyorsun?” dedi. Hu hu mu? Niye ki? Kapıdan girince hu hu mu denirdi? Afallamıştı. Kendine gelebilmek için bir çimdik attı. Canı yanmıştı. Sıçradı. Yaşlı kadın dişsiz ağzını çarpıta çarpıta güldü. Sordu: “Ne istemiştin evladım ?”Bu kez mırıldanma gibi bir sesle: “ Burada on beş katlı bir bina vardı. Ne oldu ona?” Kadın: “Kulağım az duyuyor çocuğum. Yüksek sesle söyle.” deyince tekrarladı. Bunun üzerine kadın gülmeye başladı. “ Ne on beş katlı binası? Sen herhalde hayale dalmışsın. O binalardan arıyorsan burada hiç yok. Haydi, oyununa git.” Karşılık veremedi. Utanmıştı. Boynu bükük ana caddeye çıktı. Tek tük mağaza vardı. Bir manav gördü. Acıktığı için bir şey almaya karar verdi. Elma çok iyi görünüyordu. Bir tane almak istedi. Ama işe bakın ki, satıcı adam parayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve: “Bu para da ne? Oyuncak mı yoksa?” dedi. Ama kıyamadı hediye verdi. Rengi o kadar parlaktı ki, sanki cilalı gibiydi. Bir ısırık aldı. Çok

lezzetliydi. Hayatında hiç böyle güzel elma yememişti. Yoluna devam etti. Bir mağaza buldu. Takvimlerden biri dikkatini çekmişti. Ne? Nasıl? Ben bile inanmadım. Takvimde 1970-1971 yılları yazıyordu. Sanki zaman geri alınmış gibiydi. Şimdi annesi bebek miydi yani? Ne yapacağım diye geçirdi içinden. Zevkini çıkarmaya karar verdi. Hoplaya zıplaya gezindi. Ağaçlarla doluydu çevresi. Çocuklardan pek çoğu sokaklardaydı. E tabi! Ne televizyon vardı ne bilgisayar. Kim ne yapsın dışarıda oynamayı. Çocuklar hiç de öyle düşünmüyor gibiydiler. En önemlisi mutluymuş herkes. Trafikteki bile neşeliydi. Hayat ne güzel böyle diye düşündük. Haklıydık da. Canı sıkılıp okula geri döndü.

Zaman yine eskisi gibiydi. Yıl yine 2013. Yine yeşil umdu çevresini. Paydos saatinde dışarı çıkınca yine yeşili değil griyi gördü. Evine döndü umutsuzca. Kapıyı açar açmaz, bir “İyi ki doğdun!” sesi yükseldi. Aa tabi ya. Nasıl da unutmuştu. Bu gün doğum günüydü ya!

Defne Kamacı

6D

Özel Marmara Ortaokulu